

Heinrich Rahn

Rector Universitatis Rostochiensis, Henricus Rhane, I.U.D. & Profess. P. Ad Exequias Quas Viro Iuveni ... Dn. Arnolfo Pungelio Lippia Westphalo, S. S. Th. Studioso, & Candidato Philosophiae, Rev. & Cl. Dn. M. Christianus Michael, hospes, cum Popularibus adornant; Cives suos in aedem D. Jacobi ... vocat

Rostochi[i]: Kilius, 1638

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn883850850>

Druck Freier Zugang

LB FP Pungelius, Arnoldus 1638

II - 1561. 28.

RECTOR
Universitatis Rostochiensis,
HENRICVS RHANE,
J. U. D. & Profefs. P.
AD EXEQUIAS

Quas
VIRO JUVENI
Prestantissimo Doctissimoq;
DN. ARNOLDO
PUNGELIO Lippia Westphalo,
S.S. Th. Studiofo, & Candidato
Philosophiæ, 68

Rev. & Cl. Dn. **M. CHRISTIANUS MI-**
CHAEL, hospes, cum Popularibus
adornant;

Cives suos in adem D. Jacobi ad dimidiatam meri-
diei secundam serio & diligenter vocat.

ROSTOCHI,
Typis **NICOLAI KILII,** Academ. Typogr.
Anno M. DC XXXIX.

TT - 156 28

68
H

Sita nobiscum comparatum esset, ut mors non nisi desidiã in literis atq; ineptitudinem, quod maximè æquum videtur, uleisci, aut quod salutare esset Reipublicæ, malos vellet atque in contagium pravaq; exempla natos, è medio tollere; debuissimus fortè aliis hoc charitatis nostræ officium præstare. Nec inviti quidem, sed amore communis faceremus boni. Sicuti enim nihil optare licet magis quam ut multa claraq; honestas inter cives regnet; ita, quamprimum aliquod malè sanum ac putre membrum extiterit, debent omnium vota ac preces esse, ut ne hominis ille morbus aut diuturnus aut pestilens, socios apprehendere & proximis ante omnia vitiatis ad optimos deinde velut gangræna serpere incipiat. Quo pacto gratias Deo agi convenit, si pravi ipse exempli finem facere, nec accipi illud vel hære in visceribus Reipublicæ voluerit. **CATERUM, si ARNOLDI PUNGELII** Lippiã Westphali, Studiosi SS. Theologiae,

logiæ, eruditionem, si pietatem moresque nobiscum recolimus, quod nobis ingenium ejus ac virtus imponunt, non possumus non graviter increpare mortis inclementiam, & condolere vicibus nostris. Qui eum amissimus Academiae civem, à quo sperare multa, præclaraq; omnia debuimus. Quippe qui naturam propenderet in artos, & id, quod Philosophum in primis illustrat, à Patre Statuario consecutus esset. Cujus artis eadem ratio, quæ picturæ & poëseos est; ut feliciter & eo prorsus modo concipiantur in animo rerum imagines, per quem representari deinde quam optimè ac genuinè possint. Eumque hominem græci *εὐφρασίωπι* vocabant ab ea vi, quæ absentium est tam continens & accurata consideratio, veluti ante oculos & in conspectu essent. Ea autem virtus in Patre excellens & rara, quam plurimis præripere artis palmam, optimis etiam facere ambigam apud suos valebat. Inde in filium derivata, meliori se usu ac studiis literarum probare incepit. Erant enim ab ineunte adolescentis ætate igniculi quidem non obscuro, & qui per literas augeri se, inflammariq; vellent. Quapropter domi primo & post immaturam parentis mortem, apud Patrum suum JOHANNEM, Reverendi Ministerii Lippiensis Seniore, instar Filij educatus atque institutus, Zusatum in Scholam transiit, porro se atq; ad majora paraturus. Quomodo impenderit

tempus, trium Academiarum Professoribus abunde probavit. Marpurgi per annum, Rintelii similiter, Philosophiam ita sectatus, ut jam conjungere Theologiam posset, Præsideque CL. Viro D. JOHANNES GIESENIO perquam doctè responderet, Ad nos postea ex mandato Patruſi digressus, per sesquiannum liberaliter studuit. Idem enim sub Reverendo & CL. Viro Dn. D. JOHANNES COTHMANNO, SS. Th. D. & P. Amico & Collega nostro charissimo ante quatuordecim dies Auditorio Majori publice & pari laude demonstravit; cum de *Providentia divina* Disputationem à se concinnatam satis pulchre defenderet. Tantum jam in Philosophia processum habens, ut summos in ea honores, proxima, quæ speratur solemnitate, petere simul & recte impetrare posset. Quem in finem de *Anima separata* Disputationem exhibuerat ei, qui jã Decani partes gerit, ut à quo relaturus esset dignitatem, eidem quam maxime approbaret virtutem suam. Eoq; specimine clarum fuit, quanta esset ingenii solertiã, atq; acumine. Siquidem opinionibus duci nolebat, & quod liberi hominis est, veritatem animose persequeretur. Postquam enim tot ab Aristotele seculis natura explorata & Chymicorum prodita officinis est, aliter quidem longè quam veteribus creditum, statui in multis oportet, Ideoq; ille comparando, quæ in singulis

lis observata nuper experiundo essent, de communibus, & quæ principia vocantur, modeste satis & cum ratione dubitabat. Id quod arguebat parentis illam vim, de qua supra diximus, in filio non male transmissam esse. Usq; adeo firma satis attentaque ad res, quibus se deditisset, phantasia erat; quam in dies augebant sapientiæ mater dubitatio æmulatioq; honestissima. Hæc est studiornm ratio, cujus meliorem partem à superiore trigesimo quarto seculi nostri anno in vitæ usq; clausulam per Academias transegit. Quo tempore duorum, maximè Patru sc. sui benignitatem liberaliter expertus, ejusq; cum decumberet, dolere vicem solitus est, qui sua quoq; causa non minimū doliturus esset. Quod spes à se conceptas frustrari ac fallere per fati inclementiam tam inopinato ipse deberet. Alter veluti nutricius suus extitit Vir Reverend. & Clarissimus Dn. M. CHRISTIANUS MICHAEL ad D. Jacobi apud nos Pastor, cujus liberis cum præficeretur, ab eo tempore ita demereri benevolentiam hospitis coepit, ut propria ei perpetuaque in extremum vitæ spiritum fuerit. Cum enim paucos ante dies non usquequaq; se bene haberet, inorbiq; latentis ignorarentur vires, occurrit ultro sollicitudo hospitis, auxitque ea cum valetudine in dies. Quod peregrino homini ingens est beneficium; apud quem res adversæ adversa faci-

unt omnia, soletq; ipsa commiserandi causa simul
miseriarum esse. Cæterum ille, qui mundanum se
esse ex professione Philosophiæ didicerat, per ho-
spitalitatem illam simul confirmabatur, ubiq; sibi,
quamprimum convalesceret, per literatum studia
patriam fore. Quam apud nos jam quoq; inde-
pturus est. Qui enim sumti è terra factiq; sumus,
quocunq; loco in eam revertimur, patriam occu-
pamus, quia in matris gremium recipimur. Fiet id
hoc ipso die, qui tertius ab ejus *εὐδαμονία*, virile ro-
bur ac ætatem, quæ annus inchoat tricesimus, ipsi
prorsus invidit. Natus enim post natum Salvalo-
rem suum supra millesimum sexcentessimum an-
no nono in tricesimi octavi Majo, uti ante dixi-
mus, nuperrimè inter popularium amplexus defe-
cit. Tam pie placideq;, uti & vita ejus promitte-
re, & impetrare precibus debebat, quas ardentissi-
me dum lecto affigeretur, ad Deum & continentem
mittebat. Quantū n. annorum ab ultima fecit pu-
eritia, id omne destinavit pietati. Cujus, ubicunq;
fuit, testes, ultimo apud nos etiā locupletes habet.
Partibus n. suis diligenter & Christiane functus est;
ut non modo in literis seriam ac moribus, sed in
pietate operam & præcipue collocaverit. Diversa
penitus vivendi ratione, quæ nunc inter studiosos
non tantum, quam Doctores obtinet; qui mini-
mum pietati, nonnulla literis atq; artibus, cætera,
quæ

quæ maximâ utramq; paginam faciunt, simulta-
tibus, calumniis, odiisque tribuunt. Quibus ita
dementantur, ut per hæc funesta tempora, quæ
cuique ultimam afferre horam possunt, eludere e-
tiam oblatas reconciliandi rationes ac procul ha-
bere injurii non vereantur. Neque tum mirum
est, si avertat ab eorum conatibus coeleste Numẽ,
prorsusq; in sensum eos det reprobum, ut à Spiritu
S. cui tam pervicaciter obstant, destituti, ea quod-
que designent, quibus vix ipsi sibi placere possint.
Noster omnem ejusmodi pravitatem, cum primis
in tantipulebro literarum ac sapientiæ negotio, de-
testatus, & studiorum incrementa à coelis quotidie
deducens, serio cavet, ne quicquam piaculi admie-
teret. Id quod efficiebat precibus, quibus se adver-
sus mundum & carnem communiebat. In quibus
auspicari diem ac condere, non tantum vitæ suæ,
sed mortis quoq; voluit. Cum suspiriis ad Christũ
suum continentibus omniq; supplicio & depreca-
tione functus, nuper etiam à Salvatore suo, ante-
quam decederet per Rev. Dn. M. REMBERTUM
Sandhagen/ Eccles. Nicolaitanæ ministrum rite
pastus, paulo post desineret apud nos in terris esse.
Quod si ABRAHAM, & BARBARA Masenbrocks/
Parentes, in vivis adhuc & superstites, quemad-
modum Patruus, essent, tergeminus iste quidem
dolor foret. Nos autem in societatem ejus non
minus

minus recepti sumus. Qui amare tam bonas spes
& hoc durius fatum lugere similiter debemus. Hac
in primis tempestate, qua jacturam facimus ætatū
omnium. Decedunt senes, adolecentes deficiunt.
Sive quia mors rapiat, sive quod nulli, aut quam
rarissimi surrogentur. Et putamus, vineam Chri-
sti posthac non desertam fore? Agite ergo, Cives
Academix, & hoc vulnus, quod accrescentibus
studiis, inflictum est, ne despiciat. Futurum aliās
sit, ut vindex sui contemptus, proximum quodq;
membrum arrepturus, poenam quoque coelestem
à vobis, quod Deus prohibeat, repetere velit.
Deprecamini ergo coeleste Numen, dum exe-
quias pii juvenis frequentes redditis, tantoq; cau-
tius vivite, quo minus promitti vobis crastinum
potest. Ego quidem prælitato tempore ad fu-
nellam domum præstolabor defuncti transporta-
tionem in dormitorium suum. Vos ipsi cense-
re, an æquum sit aut me viatorem hujus itionis, aut
hunc P Û N G E L I U M, comitem quondam vestrum
accommilitonem absq; comitatu dimittere eò,
quo omnes aliquando concessuri sumus.

P. P. XXIV, Maij A. G. 1639

quæ maximā utramq; paginam faciunt
tibus, calumniis, odiisque tribuunt.
dementantur, ut per hæc funesta tem-
cuique ultimam afferre horam possunt
tiam oblatas reconciliandi rationes ac-
bere injuriæ non vereantur. Neque ti-
est, si avertat ab eorum conatibus coele-
prorsusq; in sensum eos detreprobum, ut
S. cui tam pervicaciter obfistant, desitu-
que designent, quibus vix ipsi sibi placeat.
Noster omnem ejusmodi pravitatem, et
in tantum pulchro literarum ac sapientiæ ne-
testatus, & studiorum incrementa à coelis
deducens, serio cavet, ne quicquam piaci-
teret. Id quod efficiebat precibus, quibus
sus mundum & carnem communiebat. I-
auspicari diem ac condere, non tantum
sed mortis quoq; voluit. Cum suspiriis a-
suum continentibus omniq; supplicio &
tione functus, nuper etiam à Salvatore
quam decederet per Rev. Dn. M. R. E. M. E.
Sandhagen/ Eccles. Nicolaitanæ minist-
pastus, paulo post desineret apud nos in t-
Quod si ABRAHAM, & BARBARA **Mate**
Parentes, in vivis adhuc & superstites, e-
modum Patruus, essent, tergeminus iste
dolor foret, Nos autem in societatem e-

